

Ks. Jerzy Gołębiewski

SPECYFIKA POWOŁANIA I DUCHOWOŚCI NA DRODZE ŚWIECKIEJ KONSEKRACJI, ORAZ ISTOTNE ELEMENTY Z NIEJ WYNIKAJĄCE, KTÓRE POWINNY BYĆ BRANE POD UWAGĘ W DUSZPASTERSTWIE POWOŁAŃ

Podejmując problem specyfiki powołania i duchowości na drodze świeckiej konsekracji i duszpasterstwa powołań odnoszę się tu generalnie do nowych indywidualnych form życia konsekrowanego, dlatego mówiąc o świeckich konsekrowanych, czy osobach konsekrowanych mam tu na myśli powyższe formy życia konsekrowanego.

Sytuacja świecka, świeckość osób, które otrzymały konsekrację, zakłada bardzo dużą elastyczność. Sama jej świecka natura oznacza dla niej, że nie korzysta z oparcia jakiegś struktury religijnej ani ze związania konstytucjami czy zbiorem praw zwyczajowych, ani nawet z rad czy upomnień instancji religijnej, (którą nazywamy Radą Generalną, Radą Lokalną, Przełożoną czy Przełożonym). Cały ten kadr religijny jest nieobecny w życiu osoby konsekrowanej. Wynika z tego *bardzo duża elastyczność* w tej formie życia, żyć pod natchnieniem Ducha (ewentualnie z pomocą reguły życia *osobistego*). Stąd osoba konsekrowana musi czuwać, by dla każdej ważnej decyzji w swym życiu zasięgać zdania przewodnika duchowego. W konkretnie ta elastyczność przejawia się w szerokim wachlarzu różnych form, które przynosi życie. Rozciąga się od bieguna istnienia, zakładającego głębokie zanurzenie w życiu i zajęciach zawodowych, przechodząc

przez rodzaj życia utkanego z zajęć kościelnych, aż do sposobu bycia i istnienia zbliżonego do życia monastycznego.

Chciałbym niniejszy temat przedstawić w trzech punktach. Najpierw zatrzymam się nad istotą świeckiej konsekracji. Następnie omówię specyfikę ich duchowości, by na koniec zatrzymać się nad problemem duszpaństwa powołań.

1. Istota świeckiej konsekracji

Stan świeckich konsekrowanych obejmuje osoby żyjące w świecie, które powołane są przez Chrystusa, po to by poświęcić się Mu w sposób niepodzielny w większej wolności serca, ciała i ducha. Na mocy tego powołania podejmują one za aprobatą Kościoła, decyzję życia w stanie świeckiej konsekracji dla Królestwa niebieskiego. Poprzez swoją konsekrację stają się osobami konsekrowanymi, transcendentnymi znakami miłości Kościoła do Chrystusa. Mają one poświęcać się modlitwie, służbie braciom i pracy apostołskiej, stosownie do ich stanu i odpowiednich charyzmatów ofiarowanych każdej z nich. (por. KKK 922-924)

Osoby konsekrowane są już konsekrowane Bogu przez chrzest, ale aby uczynić tę konsekrację bardziej wewnętrzną i wyrazić ją pełniej, poprzez konkretne obrzędy wchodzą na drogę świeckiej konsekracji i stają się przez to czymś więcej niż zwykłymi świeckimi ochrzczoneymi, są świeckimi konsekrowanymi, wchodzącymi w publiczną formę życia konsekrowanego. Łączy ich szczególna więź z Kościołem lokalnym, któremu służą z poświęceniem, chociaż pozostają w świecie. Żyjąc osobno lub wspólnie z innymi, są szczególnym eschatologicznym wizerunkiem niebiańskiej Oblubienicy i przyszłego życia¹ ukazując swoim życiem wzniosłą wartość i przedziwną duchową płodność.²

Aby lepiej zrozumieć tę drogę życia konsekrowanego w wymiarze osobowym należy odwołać się do chrześcijańskiej antropologii. W dobrowolnie podjętej konsekracji realizują swoją osobowość stając się bezinteresownym darem dla Boga, darem dla Chrystusa, darem oblubieńczym. Nie można bo-

¹ Por. *Vita Consecrata* 7

Por. Tamże 22.

wiem prawidłowo pojąć świeckiej konsekracji bez odwołania się do miłości oblubieńczej, w takiej bowiem miłości człowiek-osoba staje się darem dla drugiego. Osoba powołana do tego, aby być miłowaną i miłować, znajduje w powołaniu nade wszystko Chrystusa, który ją umiłował i powołał i na ten dar odpowiada bezinteresownym darem z siebie. Oddając siebie Boskiemu Oblubieńcowi zmierza ku zjednoczeniu, które ma charakter czysto duchowy. Tak wyraża się radykalizm ewangeliczny: wszystko opuścić i pójść za Chrystusem a to oznacza oddanie siebie z miłości w sposób zupełny i niepodzielny.³

Stąd wypływa bardzo prosty wniosek, że życie na drodze świeckiej konsekracji wymaga intensywnego życia duchowego.

Stąd jedno z ważniejszych zadań to określenie i wypracowanie specyficznej duchowości świeckich konsekrowanych. Muszą bowiem oni odnaleźć swoją własną duchowość, duchowość laicką albo inaczej świecką. Bowiem świat ze wszystkimi rzeczywistościami jest dla nich miejscem uprzywilejowanym. Aktywność ziemską, nie tylko, że nie powinna stanowić dla nich przeszkody w rozmowie z Bogiem, ale prowadzić do Niego bezpośrednio. Osoba konsekrowana żyjąca w świecie musi unikać niebezpieczeństwa rozdźwięku pomiędzy swoją relacją z Bogiem, a swoim życiem społecznym i zawodowym. Modlitwa świeckiej osoby konsekrowanej powinna karmić się nieustannie tym, co stanowi jej życie. Na pierwszym miejscu powinna znajdować się Eucharystia, która jest centrum i źródłem życia wewnętrznego. Życie Jezusa w Nazarecie⁴ ukazuje się jako idealny wzór świeckiej osoby konsekrowanej: ono jest utkane z małych rzeczy, czynionych jedna po drugiej z miłością nieskończoną, którą może kochać tylko Bóg. Chrystus naucza, że nie trzeba czynić rzeczy oryginalnych i niezwykłych, ale przeżywać swoje codzienne życie, pracując tam gdzie się znajduje, czyniąc wysiłki, aby wypełniać obowiązki stanu i obowiązki zawodowe.⁵

2. Specyficzne elementy duchowości świeckich konsekrowanych

Tak określona istota powołania świeckich konsekrowanych pozwala doprecyzować specyfikę duchowości.

³ Por. *Mulieris dignitatem*, 810-812.

⁴ Por. *Vita Consecrata* 28.

⁵ Por. JANINE HOURCADE, *Una vocazione femminile ritrovata. L'Ordine delle Vergini Consacrate*, Città del Vaticano 2000, ss. 116-127.

Życie osób świeckich konsekrowanych, jeśli je traktować u podstaw jako przeźrocyste oddanie w miłości oblubieńczej Chrystusowi, wezwane jest do *ciągłego, coraz większego* potwierdzania się i coraz większego promieniowania, podobnie jak życie ewangeliczne. Ponieważ osoba taka nie zależy od żadnej wspólnoty, nie jest włączona w żadną instytucję musi w sposób szczególny troszczyć się o głębię swojej relacji z Panem Bogiem. Życie w świecie domaga się zatem, aby było stawaniem się czystą przeźrocystością Boga. To tu tkwi najszerszy, najbardziej pełny wymiar świeckiej konsekracji.

2.1. Wymagania duchowe wynikające z dynamizmu powołania do życia konsekrowanego w świecie

Świeckie życie konsekrowane jako bycie przeźrocystym jest wezwaniem do dynamicznego przeżywania swojego powołania. Ono jest w ciągłym ruchu ku Chrystusowi, Jedyjnemu Oblubieńcowi. Jak żyć tym dynamizmem w wymiarze wewnętrznym? Jak kształtować swoją duchowość w codzienności bycia w świecie, aby ta jedność oblubieńcza z Chrystusem mogła się realizować?

Po pierwsze, przez bycie *twarzą w twarz z Jezusem* na modlitwie, modlitwa ta winna dążyć do coraz większej prostoty, w tym znaczeniu, że struktura, kierunek modlitwy staje się bardziej zwięzła, staje się byciem *sam na sam* z Panem Jezusem, być może w ciemności, lecz są to spotkania miłości: jest to częsta rzeczywistość w życiu chrześcijańskim, dziewiczym.

To spotkanie *twarzą w twarz* pozwala Oblubieńcowi zajaśnieć w osobie *tym, czym On jest*, przemieniać ją coraz bardziej. To spotkanie *sam na sam* pozwala takiej osobie najpierw przyjąć coraz to pełniej, w wierze zachwyty i działanie łaski, ten dar z samego siebie, który jej Pan podarował i która „w prostocie swego serca” raduje się z *ofiarowania się jego promieniowaniu*.

Po drugie, poprzez słuchanie coraz to bardziej wewnętrzne i w ciszy swego Oblubieńca, który nie tylko mówi do tej, która Go słucha w wierze i miłości, lecz jest Słowem dla niej i dla świata, gdyż świat wezwany jest, by stać się „jedyną oblubienicą” Słuchanie to ma konkretyzować np. *w pilnej lekturze Pisma*, o co prosi Sobór (por. DZ 6, KO 2). W odniesieniu do Pisma, nie należy zapominać, że aby było to prawdziwe, a więc i sku-

teczne, trzeba dążyć do słuchania coraz bardziej czystego, coraz bardziej oddanego Bogu, *poprzez słowa Pisma i poprzez serce.*

Po trzecie poprzez życie *intymnego naśladowania/pójścia za Chrystusem* w ciągu wydarzeń dnia. W perspektywie tego „życia z Jezusem” to co najbardziej fundamentalne, to nie obecność „w” Panu, lecz *obecność Pana w każdym, co trzeba sobie uświadamiać w sposób coraz to bardziej żywy.* Trzeba wyraźnie powiedzieć, że *obecność Boga wobec swych dzieci, obecność Chrystusa przy swych oblubienicach jest zawsze całkowita, nie zna przerw, znamienych dla naszej obecności przy Bogu. I ona zakłada/zapala ową obecność przy Bogu.* Mieć świadomość, że Bóg na nas patrzy i pozwalać Mu patrzeć w nas, to bardziej fundamentalne niż patrzeć na Niego. Wiara w spojrzenie Boga i wiara w patrzeniu na Boga: oto fundament życia duchowego; w szczególności życia duchowego świeckich konsekrowanych. To to spojrzenie miłości Chrystusa, zapala w osobach konsekrowanych ciągle relację oblubieńczą.

Czwarty czynnik wzrostu duchowego zależy od zaangażowania, coraz to bardziej całkowitego, pod wpływem łaski oblubieńczej, w miłości synowskiej Oblubieńca, w Jego „kierunku życia” Mając Chrystusa za Oblubieńca, kierunek życia świeckiej osoby konsekrowanej musi „poślubić” Jego linię. Chrystus bierze osobę dla siebie jako swą oblubienicę. Przez sam fakt Jego gestu osoba konsekrowana jest zaproszona do powiedzenia „*tak*” temu, czym ON jest; zaproszona do *życia takiego, jak ON sam żyje.* Chrystus przez całe swoje ziemskie życie idzie ku Ojcu. Na poziomie ludzkim, na poziomie ludzkiego istnienia Jezusa, ukazuje się to w posłuszeństwie, *posłuszeństwie egzystencjalnym.* To przez swoje całkowite przyłgnięcie do Ojca, Jezus stał się sprawcą zbawienia i życia dla świata; i tylko wchodząc w Jego przyłgnięcie i w Jego miłość, można uczestniczyć w odnowie duchowej. Co do tego kierunku życia Oblubieńca, zauważamy inną rzecz. Potrzeba pokory, będącej częścią życia oblubieńczego, lecz pokora nie idzie sama, bez *posłuszeństwa ewangelicznego.* W siódmym rozdziale Reguły św. Benedykta czytamy: „Drugi stopień pokory: jeśli nie kochamy już własnej woli i nie znajdujemy przyjemności w wypełnianiu swoich pragnień, lecz czyny swoje stosujemy do słów Pana, który mówi: ‘Przyszedłem nie po to, by czynić swoją wolę, ale wolę Tego, który Mnie posłał’ (J 6,38)”⁶.

⁶ Reguła św. Benedykta, Tyniec 1979, s. 27.

I ostatni rys tego dynamizmu powołania to to, że dar świeckiej konsekracji ustanawia w miłości braterskiej coraz to bardziej czystej tzn. coraz to bardziej darmowej: miłość braterska, która karmi się miłością Oblubieńca. Jest to zabarwienie charakterystyczne dla miłości ewangelicznej. Cytuję pewną liczbę cech, które charakteryzują miłość Oblubieńca: wdzięk, powab (Flp 4,5), słodycz (Mt 11,29), miłosierdzie (Mt 9,36), 15,32), łaskawość (1 Kor 13,4; Tyt 3,4) i w końcu życzliwość. Jest to szczególne świadectwo miłości, które ma ukazać światu tę *miłość samego Chrystusa*, w całej swej mocy i darmowości, poprzez osobę konsekrowaną, która „naśladuje” Pana tak, by Go uobecnić w świecie. „... wymiar braterskiej wspólnoty nie jest obcy ani Instytutom świeckim, ani też indywidualnym formom życia konsekrowanego. Pustelnicy, pogrążeni w swojej samotności, nie tylko nie wyłamują się z kościelnej komunii, ale służą jej swoim specyficznym charyzmatem kontemplacyjnym; dziewice konsekrowane, żyjące w świecie, urzeczywistniają swoją konsekrację przez szczególną więź komunii z Kościołem partykularnym i powszechnym. To samo dotyczy konsekrowanych wdów i wdowców.”⁷

Dlatego osoba konsekrowana, która nie zależy od żadnej wspólnoty, nie jest włączona w żadną instytucję, powinna czuć coraz głębiej swoją przynależność do Kościoła i do świata, poprzez wysiłek nieustannego świadectwa miłości braterskiej, tam gdzie ją Chrystus postawił – w codziennych warunkach życia.

2.2. Modlitwa świeckiej osoby konsekrowanej

Świecka osoba konsekrowana powinna karmić się tym, co stanowi jej życie, jej codzienność. Modlitwa powinna być dla niej ożywcza, podstawowa, ponieważ są w jej życiu silne wymagania: wszystko to, co w rzeczywistości jest mniej zinstytucjonalizowane i zorganizowane musi być zrekompensowane tym, co wewnętrzne, duchowe. Świadoma swego stanu Oblubienicy Chrystusa, może ona pomału dojść do kontemplacji, dialogu nieustannego z Chrystusem. Wszystko to, co stanowi rytm dnia: posiłki, praca, modlitwa, sen – wszystko jest liturgią. Świecka osoba konsekrowana dla czynienia dnia liturgią posiada skarb, który może przyjąć w dniu konsekracji – księgę modlitwy Kościoła, brewiarz. Ta forma modlitwy jest niezbędna, aby trwać w czasie, aby być wierną. Jest

⁷ *Vita consecrata*, 42.

modlitwą, która pozwala na to, aby nie żyć w iluzji, jest bogata doświadczeniem człowieka i stanowi skarbnicę bogactw duchowych.

2.3. *Bycie w Kościele i świecie*

Zatrzymajmy się z większą uwagą nad wymiarem *głęboko eklezyjalnym* świeckiej konsekracji. Okazja, by wykazać bardziej konkretnie, jaka jest służba Kościoła, w jaką osoba konsekrowana angażuje się w momencie, kiedy jest poświęcona przez oblubieńcza więź z Chrystusem.

Każda forma życia konsekrowanego ma głęboki wymiar eklezyjalny, gdyż uczestniczy w życiu i świętości Kościoła. Konkretnie, ten *związek świeckiej osoby konsekrowanej z Kościołem* dokonuje się przez związek z biskupem diecezjalnym. Pośredniczenie biskupa jest *decydujące* co do jej stanu życia. To on ją konsekruje lub przewodniczy odpowiednim obrzędem. W Kościele biskup symbolizuje Chrystusa, Oblubieńca Kościoła. Ukazuje on miłość Chrystusa do swego Kościoła. Osoba konsekrowana symbolizuje Kościół, tę, która jest umiłowaną przez Chrystusa, tę, która otrzymuje i przyjmuje miłość Bożą. Jedno i drugie, *wyrażają razem misterium oblubieńcze, które łączy Pana Jezusa i Jego Kościół*. Biskup jest *znakiem sakramentalnym Chrystusa Oblubieńca* i zapewnia on *eklezyjalność* świeckiej konsekracji, autentyczność nowego stanu.

Świecka osoba konsekrowana oddaje różną posługę Kościołowi lokalnemu, począwszy od *modlitwy*: modlitwy uwielbienia i wstawienniczej. Może też brać udział w licznych działaniach apostołskich czy charytatywnych, lecz one nie należą do jej stanu życia, lecz do jej osobistych charyzmatów i nie są jej narzucane. Obojętnie, w jaki sposób osoba konsekrowana wykonuje te zadania „w służbie Kościołowi”, nigdy nie powinna zagubić ich najważniejszego wymiaru, którym jest być „obecnością proroczą”

Aby określić, doprecyzować tę obecność proroczą odwołam się do modlitwy konsekracyjnej dziewic, głównego elementu konsekracji. Myślę bowiem, że to o czym ten tekst mówi można adoptować do każdej indywidualnej formy świeckiej konsekracji.

„Niech Duch Święty udzieli im roztropnego umiarkowania i mądrej dobroci, powagi i łagodności, czystości i wolności. Niech płoną miłością ku Tobie i nie kochają niczego poza Tobą. Niech swoim życiem zasługują na pochwałę, ale jej nie pragną. Niech wielbią Ciebie przez świętość ciała

i czystość duszy. Niech służą Tobie w miłości i bojaźni.”⁸ Konsekrowana otrzymuje przez nałożenie rąk *roztropne umiarkowanie*. Osoba konsekrowana powinna być prosta, bezpośrednia, a jednocześnie przezorna. Nie jest to ani postawą strachu, ani lęku. To postawa kogoś, kto jest prosty, klarowny, realistyczny w swym zachowaniu. Dla świata tacy ludzie są pytaniem: prości, a jednocześnie realiści, bez bycia naiwnymi.

Drugie wyrażenie z *Rytuału* mówi: „*mądra dobroć*” Dar ten wiąże się z poprzednim. Osoba konsekrowana, oblubienica Jezusa, musi być, na sposób Oblubieńca, przepelniona dobrocią. Świat dzisiejszy tak bardzo potrzebuje dobroci, miłości, słodyczy i delikatności (zob. Tyt 3,4). Lecz chodzi o „mądrą dobroć” Dobroć, która łączy się z mądrością, nie zna czy wcale dobroć wyrachowana, lecz chodzi o dobroć serca, serca zapalonego do Boskiego Oblubieńca. Dobroć, która określana jest jako mądra, po prostu dlatego, że jest przewidująca. Nie należy być miłującym, będąc ślepym. Trzeba postrzegać aspekty rzeczy i stworzeń, wobec których jest zaproszona, by praktykować łagodność, dobroć, delikatność.

Trzecie wyrażenie zaczerpnięte z *Rytuału* mówi o „*powadze i łagodności*” Osoba konsekrowana zaproszona jest, by dowieść wielkiej dobroci, delikatności, lecz jednocześnie delikatności, która byłaby naznaczona dyskrecją i powściągliwością. Musi zatem być i ma ona taką łaskę, by być miłującą, lecz miłością, która jednocześnie jest dyskretna i posiada swój ciężar i nie popada w ckliwość ani zniewieściałość.

I ostatni termin to „*czystość i wolność*” Osoby konsekrowane będąc poślubione Synowi Bożemu, są wezwane przez te zaślubiny, do zaangażowania w świecie prawdziwej wolności. Bo prawdziwa wolność to kochać bez granic, bez ograniczeń. Dlatego mają przeżywać swoje powołanie w świecie w wolności serca, gdyż nic nie jest bardziej wolne niż miłość. Lecz jednocześnie nic nie jest tak czyste jak miłość. Jezus jest Oblubieńcem konsekrowanych; powinni więc one wejść w *jego* czystą wolność, znając swoje ograniczenia, lecz wiedząc też, że poprzez moc transcendentalną, która w nich przebywa jako powołanych przez Chrystusa, czyni je zdolnymi do kochania w sposób czysty. Mają być osobami, które miłują, lecz które żyją w czystości.⁹

⁸ *Obrzędy konsekracji dziewic*, Katowice 2001, n. 24.

⁹ Odnośnie rozważań na temat znaczenia konsekracji por. ANDRÉ SIMONET, *Le Seigneur t'épousera...*, Éditions du Serviteur 1995, 119-129.

2.4. Problem samotności świeckich konsekrowanych

Innym aspektem tak dominującym w duchowości świeckich osób konsekrowanych jest uczucie samotności. *Uczucie samotności* łączy się z problemem obecności przed Bogiem i obecności w świecie. Wynika ono, między innymi, z wrażenia niemożności przekazania werbalnego ludziom tej wizji życia i świata, która jest ich i którą chciałyby się podzielić. Pytanie, które się nasuwa, to jaką przyjąć postawę wobec tego doświadczenia samotności. Jawią się tu dwa „sposoby bycia” Z jednej strony: *znosić tę samotność w wierze*, gdyż, na poziomie wiary, przynależność oblubieńcza do Pana (czysta rzeczywistość wiary) przekazuje coś z Boga światu i w szczególności środowisku. Samotność psychologiczną, która się odczuwa trzeba połączyć z poziomem wiary i tam uświadomić sobie na nowo, że jest się głęboko „przekazującym” przez sam fakt oblubieńczej relacji z Panem Jezusem. Jeśli nie żyje się w wierze i na poziomie wiary, nie wyjdzie się z tej samotności; to uczucie samotności, które próbuje się nieraz oszukać na różne sposoby, pójdzie za taką osobą wszędzie. Wierc pierwsza postawa, jaką trzeba przyjąć, to postawa wiary. Z drugiej strony, trzeba *unikać* sytuacji, kiedy uczucie samotności prowadzi do rozrywki. Nie oznacza to, że trzeba unikać odprężenia: trzeba tego, ale to nie to samo, co rozerwać się. Należy w takich sytuacjach pamiętać dwa słowa: „ja nie jestem sam, bo Ojciec jest ze Mną” (J 16,32 i 8,29).

3. Troska o powołania do stanu świeckiej konsekracji

Na koniec należy chociaż w skrócie powiedzieć o duszpasterstwie powołań, które też ma swoją specyfikę i szczególne miejsce.

Specyfika stanu świeckich konsekrowanych określa niejako charakter duszpasterstwa powołań. Po pierwsze osoby konsekrowane w świecie przeżywają swoją konsekrację często w dyskrecji wobec świata, stając się rzeczywistymi świadkami wiary w rzeczywistościach, w których żyją. Dla świata są świeckimi, dla Boga poświęconymi w Oblubieńczej miłości. Po drugie powołanie i formacja do rozeznania powołania dokonuje się w sercu osoby bez możliwości zewnętrznej weryfikacji jak w przypadku wspólnotowych form życia konsekrowanego. Mam tu na myśli instytucje postulatu, nowicjatu czy junioratu. Po trzecie, aby życie konsekrowane

w świecie było przeżywane w pełnej wolności, radości i wierności, oraz było rzeczywistym znakiem obecności Chrystusa musi wyrastać jako owoc głębokiego życia duchowego.

Mówiąc zatem o duszpasterstwie powołań w ścisłym znaczeniu, możemy powiedzieć, że powyższa specyfika powołania do życia konsekrowanego w świecie, niejako wymusza pewną formę instytucjonalną duszpasterstwa powołań. Stąd można powiedzieć, że jednym z podstawowych pól w duszpasterstwie powołań jest kierownictwo duchowe. To w trakcie kierownictwa duchowego osoba otwiera się na działanie Ducha Świętego i z pomocą kierownika duchowego, może pełniej odpowiedzieć na Boże wezwanie i skuteczniej rozeznąć wolę Bożą, co do swojego życia. Również biorąc pod uwagę cel kierownictwa duchowego, jakim jest prowadzenie duszy ku głębi zjednoczenia z Chrystusem i wychowanie do samodzielności i odpowiedzialności, widzimy przydatność i wręcz niezbędną kierownictwa duchowego w duszpasterstwie powołań.

Należy jednak w tym duszpasterstwie kierować się właściwą pedagogią powołań.¹⁰ Zadaniem kierownika jest siać, towarzyszyć, wychowywać, formować i rozpoznawać, a nie narzucać czy wymuszać. Następnie znając specyfikę świeckich konsekrowanych i rozeznając sposób obecności Boga w życiu osoby prowadzonej kierownik powinien umieć rozeznąć to powołanie wychowując i formując ku dojrzałej odpowiedzi.

Niezbędne jest też świadectwo życia samych świeckich konsekrowanych, którzy nie mogą zapominać, że są znakiem proroczym, czyli mówiąc w przenośni „Słowem Chrystusa” kierującym do serc młodych ludzi ciągle nowe wezwanie „Pójdź za Mną”

Na pewno w znaczeniu szerszym duszpasterstwo powołaniowe zawiera się w misji nauczania Kościoła – homilie, katechezy, spotkania formacyjne. Ukazywanie piękna i wartości takiego powołania przyczynia się z pewnością do wzrostu tej formy życia konsekrowanego.

Przytoczę zatem na koniec wypowiedź św. Ambrożego, która niech będzie zachętą do głębokiej troski o te różnorodne formy życia konsekrowanego. *„Pole wydaje wiele owoców, ale lepsza jest łąka, na której rosną i owoce, i kwiaty. Otóż na łące Kościoła świętego i jedne, i drugie rodzą się obficie. Tu możesz zobaczyć kwiaty dziewictwa, owdzie wdowieństwo*

¹⁰ PAPIESKIE DZIEŁO POWOŁAŃ KOŚCIELNYCH, *Nowe powołania dla nowej Europy*, Watykan 1997, n. 32-37.

z powagą wyrasta jak nizinne bory, gdzie indziej bogaty łąk ślubów błogosławionych przez Kościół napelnia wielkie spichrze świata plonem obfitym, a tłocznie Pana Jezusa owocem bujnych winorośli – bogatym owocem chrześcijańskich zaślubin.”¹¹

Most important elements of vocation and spirituality on the way of laics' consecration, and its pastoral indication

After Second Vatican Council in Church became a new forms of consecrated life. One of them is a consecration of lay people, who are living in the world out of any community and its rules and try to offering themselves for Christ with special acts of major spiritual freedom of the heart, body and soul.

Author of this article wants to show this form of consecrated life focused in three points: special elements of the consecration of laics, its spirituality and pastoral problem of vocations.

¹¹ Św. AMBROŻY, *De virginitate*, VI, 34, w: PL 16, 288.